

Những Điều Vô Lý

(Thuần Chánh)

Truyện kể rằng: "Tổ Ưu-bà-quật hàng phục được thiên ma. Tổ bảo thiên ma hóa hiện Phật và các Thánh chúng cho Tổ xem. Thiên ma vâng lời xin Tổ khi thấy Phật nhớ đừng lay ma thiên tôn phước. Tổ hứa lời. Trong giây phút, từ trong rừng đi ra, đức Phật thân vàng rực rỡ, 32 tướng tốt, 80 vẻ đẹp, cùng các vị đệ tử oai nghi tề chỉnh. Tổ hết sức vui mừng, đứng dậy kính lễ".

Đọc xong truyện tôi tức mình, Tổ đã biết trước, sao còn để bị gạt, phải không biết thì làm lần cũng phải đi, đâu mà vô lý như vậy. Tôi phải đón xe đò từ Sài Gòn ra Vũng Tàu, leo núi lên Chơn Không, mà hỏi Thầy cho ra lẽ.

Cái "lẽ đó" phải mười năm sau tôi mới thấm. Đã biết, biết rõ, vẫn không ăn thua gì. Tết năm rồi, chúng tôi được coi video, trước khi coi đã nhắc nhở lẫn nhau, phim đó nghe, không thiệt đâu. Vậy mà cũng cùng nhau nhảy vô can thiệp. Tôi nghe tiếng lao xao chung quanh:

- Chết! Chạy lẹ đi!
- Nó gạt đó, đừng thèm tới!
- Không sao! Không sao!

Kèm theo là những tiếng tắc lưỡi, thương xót cho chúng sanh bị nạn. Đến tối vẫn còn thao thức, thương cho những nhân vật có số phận hẩm hiu... Tôi không dám dẫn kinh "Các pháp hữu vi như mộng huyễn bào ảnh" vì kinh thì thuộc lâu mà cứ:

"Biết như mộng huyễn, vẫn đau xé lòng".

Ô hay! Xé lòng trong mộng ư? Chỉ xin kể đôi chuyện "khó tin mà xảy ra quanh đây" thôi.

Có lần tôi nằm mơ thấy mình bị lên máy chém, khi sắp sửa ngồi lên ghế thì tiếng đồng hồ reo, tôi giật mình, mừng rỡ, thôi đồng hồ reo trễ chút nữa thì rồi đời. Tôi nghĩ không ra, tại sao lúc tỉnh dậy, biết là giấc mơ mà còn mừng rỡ đến vậy.

oOo

Truyện kể rằng: "Khi ngài Xá-lợi-phất mất đi, A-nan khóc lóc ngẩn ngơ. Phật hỏi: "Xá-lợi-phất mất đi, có đem theo chút trí tuệ nào của ông không?".

Đến bọn phàm phu như chúng tôi còn biết trả lời câu hỏi của Phật: "Nhất định là không rồi!" Không ai cầm trí tuệ mình đem đi được. Biết là một đường nhưng sống một nẻo.

"Người đi một nửa hồn tôi mất"

(Hàn Mặc Tử)

"Đập cổ kính ra tìm lấy bóng"

(Tự Đức khóc Bằng Phi)

Vậy rõ ràng là không ai lấy, nhưng mắt cái gì đó có lẽ trí tuệ nó có chân mà đi theo hay có cánh mà bay theo cái mình mắt.

oOo

Trời Đà Lạt lạnh buốt, mới sáng sớm, nghe tiếng lao xao ngoài ngõ, tôi mặc áo len lon ton chạy xem. Một người đàn bà ôm con nằm lãn lộn, dưới đất đỏ, tóc xỏ rối bù, vừa la vừa khóc, vừa kể. Tôi sợ hãi núp vào cổng xem. Nghe người lớn nói với nhau, chị ấy giận chồng gì đó. Năm một chập, chị lại giấy khóc kể cho đến khi nắng lên. Ngủ trưa dậy, tôi nghe ồn ào trở lại, thì ra chị lại bế con ra khóc kể. Năm đó tôi mới năm tuổi, chỉ biết sợ hãi.

Thiệt là vô lý khi có người giận bạn bè, anh chị, cha mẹ, chồng con chi đó mà bứt tóc, đâm ngực, đập đầu, chưa kể nhảy lầu chết mới vừa lòng! Giận người mà tự hại thân mình, kể ra cũng ngu dại, điên khùng đó. Tôi nghĩ người tu chắc sáng suốt hơn, không vô lý nữa. Tôi không còn tóc để bứt, không

con để ôm lăn ra đất mà khóc, oai nghi chỉnh tề đầu thể đảm ngực đập đầu. Nhưng trong giờ thiền, vì một câu nói đã qua, tôi đã tự làm khổ tôi khôn xiết.

So với người đàn bà ba mươi năm về trước, thì không biết ai vô lý hơn ai, chị ta còn lăn khóc trước con người bằng xương bằng thịt như chị. Còn tôi, tâm tôi lăn khóc với bóng dáng rơi rớt trong tâm tôi ư?

